GARTH JENNINGS

HODNÝ, ZLÝ A 7 PŘÍŠERNÝCH

HODNÝ, ZLÝ A 7 PŘÍŠERNÝCH

drobek

Věnováno Leovi

Copyright © Garth Jennings, 2019
This abridged edition published 2019 by Macmillan Children's Books
an imprint of Pan Macmillan"

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Markéta Kotalová, 2020
Cover © Garth Jennings , 2020
© DOBROVSKÝ s. r. o., 2020

ISBN 978-80-277-0653-2 (pdf)

GARTH JENNINGS

HODNÝ, ZLÝ A 7 PŘÍŠERNÝCH

PODÍVEJTE SE NA ROZTOMILÉ SELÁTKO

Právě včas.

Obávám se, že život dvanáctiletého Nelsona Greena co nevidět nabere nečekaný směr. Ono vlastně všechno dobré musí jednou skončit, není-liž pravda? Nelson sice strávil úžasné léto poflakováním po severovýchodním Londýně ve společnosti sedmi příšerek, které mu sahají zhruba ke kolenům a které jsou pro všechny kromě něj neviditelné. Mezi Nelsona a jeho kamarády teď vstoupí síly, které nedokážou ovlivnit. A jako by to nestačilo, navíc budou muset čelit stvoření, jež vyhrožuje, že nejpozději v pondělí ráno zničí život na planetě Zemi. Vřele vám doporučuju, abyste si dobře a dlouze prohlédli toto nakreslené selátko v pyžamu, protože to na nějakou dobu bude poslední příjemná věc, kterou uvidíte nebo o které se dočtete.

Doufám, že teď, když jste se pokochali selátkem, jste připraveni ponořit se zpátky do příběhu. Než vám však prozradím, co Nelsona a jeho příšerky potkalo, musím vás vzít zpátky do doby, kdy tento příběh skutečně začal. A jako spousta neuvěřitelných příběhů i tento začíná ve tmě.

TAKOVÉ DAREBNÉ ZÁLEŽITOSTI

LONDÝN, 1667, DÁVNO PO VEČERCE…

„Otče… Otče, vzbuď se…, vzbuď se," šeptala Jane, ale Sir Christopher Wren (světově proslulý architekt, matematik, vědec, astronom, vynálezce a nositel velkých hustých paruk) dál chrápal, jako když řeže dříví. Byla to již pátá noc v řadě, kdy usnul za svým pracovním stolem, zatímco se snažil překreslit zábradlí pro šeptající ochoz Katedrály svatého Pavla. Ne že byste jeho výkresy nebo cokoli jiného v silném šeru jeho pracovny mohli vidět. Svíce dávno dohasly a z ohně, který ho měl hřát, už zbyly jen tiše praskající oharky. Jediné světlo poskytovala malá svíčka, kterou Jane držela před sebou.

„Otče… Otče…, vzbuď se," zašeptala Jane znovu, ale chrápání přestalo až ve chvíli, kdy jemně stiskla konec jeho dlouhého nosu. Následně se s chvěním nadzvedla i jeho oční víčka.

„Ahh… Ahoj, Jane," mumlal Sir Christopher a usmál se na svou dceru, jejíž srdčitý obličej osvětlovala svíčka.

„Mám ho pustit dovnitř, otče?" zeptala se Jane.

„Pustit dovnitř koho, zlatíčko?"

„Toho pána."

„Toho pána?"

Jane místo odpovědi ukázala na okno za sebou, přes které na ně hleděl smrtelně bledý obličej.

„Úúú!" zaúpěl Sir Christopher a vyskočil ze židle, čímž své papíry rozházel všude kolem a shodil na zem dalekohled.

Jane přiblížila svíčku k oknu, aby bylo na muže lépe vidět. Svíčka osvětlovala vrásčitý mužský obličej napůl skrytý pod kapucí z pytloviny, dotvořený párem krví podlitých očí. Muž neměl řasy ani obočí a nevábný dojem jen podtrhoval zploštělý nos, ke kterému přišel v mládí potom, co jej kopl splašený kůň. Možná vám to připadá děsivé. Ten pomačkaný obličej ale ve skutečnosti patřil člověku s dobrou duší a tahle dobrota se zračila v jeho úsměvu.

Sir Christopher vydechl úlevou a svou dceru jemně postrčil

stranou, aby otevřel okno. „Není se čeho bát, Jane. To je jen můj kočí, Bailey," řekl, ačkoliv bylo jasné, že Jane se ani trošku nebojí.

„Bailey, co tady strašíte v takovou hodinu?"

„Odpusťte mi, můj pane," zaskřehotal Bailey jako nějaká ropucha, které dochází vzduch. „U Svatého Pavla se ale schyluje k opravdovým potížím."

„Snad ne *zase* ti zloději kamenů," zavrčel Sir Christopher, zatímco vracel dalekohled zpátky na trojnohý stojan.

„Ne, můj pane. Zloději ne. To pan Káně."

„Pan Káně? Co ten vypasený šašek provedl tentokrát?"

„Nejde o to, co pan Káně provedl, můj pane," řekl Bailey a škrábal se výš do okna, aby se mohl naklonit dovnitř. „Jedná se o to, co se chystá udělat s *extraktorem*."

„*Extraktorem*?"

„Ano, můj pane. Extraktorem."

„No, s extraktorem jen marní čas – ten nefunguje."

„Ale, můj pane, obávám se, že pan Káně možná nalezl způsob, jak jej *přimět fungovat*." Bailey lehce sklonil hlavu, jako kdyby to byla velice závažná zpráva, a soudě dle udiveného výrazu ve tváři Sira Christophera taky skutečně byla.

„Co je to extraktor?" přerušila je Jane dychtivě, ale Siru Christopherovi se do odpovědi zjevně dvakrát nechtělo.

„Inu… jen takové zařízení… se kterým jsem se nikdy neměl namáhat."

„Pročpak? K čemu slouží?"

„K čemu slouží? Ach… no, jednoho dne ti na to odpovím, ale teď musím jít do katedrály a ujistit se, že s ním ten kardinální hlupák Káně nic nevyvede." Sir Christopher se předklonil, aby si zapnul přezky na svých robustních botách s podpatky, které společně s obrovskými parukami tvořily poslední pánskou módu té doby.

„Hlupák" bylo jedno z mnoha slov, které Jane od svého otce v souvislosti s jeho učněm, panem Káněm, slýchala. Docela často otce také slýchala říkat „šašek", „hňup" a „nekňuba" a bylo jasné, že kdyby pan Káně nebyl synem velice mocného a bohatého vévody, skončil by v učení u jejího otce již dávno.

„Přinesu nám kabáty, otče," řekla Jane nadšeně, jako kdyby právě dostali pozvánku na vyhlášený večírek.

„Kabáty? Ne, ne, ne, Jane, ty zůstaneš tady a půjdeš zpátky do postele."

„Mohla bych ti přece pomoct."

„Jane, v takových darebných záležitostech se nebudeš nijak angažovat…"

„Prosím!"

„Je to příliš nebezpečné!" řekl Sir Christopher úsečně.

„A proč tam tedy jdeš ty?"

„Protože… prosím tě… jen… jenom se vrať zpátky do postele. A ráno si zase dáme tu výbornou malinovou marmeládu, kterou jsme spolu vyrobili. Cestou domů koupím čerstvé pečivo. Slibuji." Sir Christopher políbil dceru na čelo a následně si před zrcadlem upravil svou velkou paruku. Chodbou ven pospíchal tolik, až cestou převrhl několik

vycházkových holí a kbelík, který chytal vodu zatékající dovnitř ze střechy.

„*Malinovou marmeládu*? Malinová marmeláda je mi ukradená – já chci jít s tebou!“ zavolala, ale bylo už pozdě. Slyšela, jak otcovy připitomělé boty klapou na dlážděném dvorku, a jeho funění, když se s námahou snažil uvolnit zrezivělou západku zadní branky. Otočila se, aby se podívala z okna, za nímž uviděla Baileyho, jak si sedá na kozlík

kočáru, před kterým byli zapřaženi dva nedočkaví bílí koně. Natáhla ruku, jako kdyby chtěla okno zavřít, ale neudělala to. Ani se nevrátila zpátky do postele. Místo toho okno ještě víc otevřela, sfoukla svíčku a zmizela do tmy.

Kočár uháněl úzkými londýnskými uličkami. Všude kolem se rozléhala spousta klapání, křiku a dunění kopyt, takže Sir Christopher ani jeho kočí Bailey neslyšeli Jane, která se hihňala uvnitř kočáru.

Jak se tam dostala? Během těch několika vteřin zmatku, kdy její otec bojoval se zadní brankou, se dívka vysoukala z okna jeho pracovny a vplížila se do kočáru. Nebylo myslitelné, aby se někdo tak zvědavý jako Jane vrátil zpátky do postele, aniž by zjistil, co takový „extraktor“ dokáže a – což bylo ještě záhadnější – proč by ten „hlupák“ jménem pan Káně podstupoval takovou nepříjemnost zkoušet to zrovna uprostřed noci.

OHAVNOSTI PANA KÁNĚHO

Jane se v kočáru ukrývala, až dokud nezastavili a ona neměla jistotu, že otec spolu s kočím Baileym jsou už dostatečně daleko. Když se nakonec odvážila opatrně vykouknout z okýnka, v měsíčním světle se před ní jasně rýsovaly obrysy toho, co se mělo stát největším odkazem jejího otce panoramatu Londýna: Katedrály svatého Pavla. Navzdory rozblácenému terénu a veškerému binci, jaký na tak rozlehlém staveništi můžete najít, to byl dechberoucí pohled.

Sametové pantoflíčky nebyly pro pohyb přes spousty kamínků a kamení právě ideální, Jane to ale bylo jedno a soustředila se hlavně na to, aby zjistila, co se uvnitř katedrály děje. Od řeky Temže se v nárazech hnal ledový vítr, svištěl kolem Jane, jako by chtěl říct: „Otoč se, Jane! Vrať se zpátky! Vrať se zpátky!“ Ale vítr jen mluvil do větru.

Sir Christopher a kočí Bailey mezitím po schodech vystoupali do prvního patra katedrály. Každý držel v rukou petrolejku. I když oba funěli jako zadýchaní psi, nezastavili se a spěchali dál, dokud neprolétli dveřmi do laboratoře, kde objevili člověka zodpovědného za toto noční pozdvižení.

PRÁSK! Dveře s bouchnutím narazily do zdi.

„Pane Káně! Co si pro Boha živého myslíte, že děláte?!“ vyhrkl Sir Christopher v krátké pauze mezi dvěma překotnými nádechy.

Muž připomínající přerostlé oplácané batole měl na sobě to nejvybranější oblečení, jaké bylo za peníze možné koupit. Otočil se k nim a v jeho bíle napudrované tváři se zračilo překvapení. Byl to William James Henry William

William James Henry William Layton Káně

Layton Káně (ano, rodiče mu skutečně jméno William dali dvakrát). Byl to hloupý, zabedněný a vypasený šašek a Siru Christopherovi jako učeň působil jen samé starosti.

Rozhodně nemůžete znát ony dva maskované hrubiány, jimž platil za svou ochranu, ani malíře, kterému zaplatil, aby namaloval jeho portrét. Někteří z vás ale mohou poznat stůl, u kterého hrubiáni stojí. Je to extraktor hříchů. Oba hromotluci nelenili, rychle prošli místností a přimáčkli Baileyho a Sira Christophera ke zdi.

„Ihned nás pusťte!“ vyštěkl Sir Christopher. „Tohle je moje pracovna! Nemáte žádné právo tu být!“

„No tak, pánové, všichni se prosím upokojte, jen klid,“ řekl pan Káně se špičkou ukazováčku položenou na nafouklém horním rtu. „Cožpak nevidíte? Nechávám si zhotovit portrét a nemohu se z této elegantní pozice pohnout, dokud mě Robert nezachytí v tom nejlepším světle a s hrdinným výrazem.“

Malíř Robert byl hubený a jaksi zkrabatělý, asi jako prsty, když zůstanou příliš dlouho ve vodě. Na sobě měl úplně stejně zmačkanou koženou zástěru. Sir Christopher viděl, jak se na plátně rýsuje lichotivý portrét, na němž nechybí ani extraktor.

„Tohle není vhodná doba ani místo, abyste si nechával malovat nějaký váš pitomý portrét. Okamžitě zmizte!“ Sir Christopher se rozhněval tolik, až všichni v místnosti nadskočili, včetně obou rváčů.

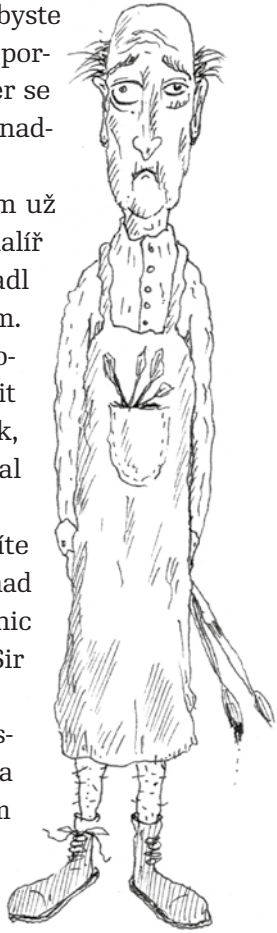

„Pro dokončení portrétu toho mám už více než dost, pane Káně,“ zamumlal malíř Robert, jedním rychlým pohybem popadl stojan, obraz i štětce a zamířil ke dveřím.

Káně za ním volal: „Ach, výborně, Roberte. A nezapomeňte, že nemáte zachytit pouze můj urozený vzhled, ale i okamžik, kterým jsem se já, William Káně, zapsal do historie.“

„Vy? Zapsat se do historie? CHA! Víte moc dobře, že jsem to zařízení testoval snad dvacetkrát, i na Baileym, a nestalo se nic víc, než že z toho dostal vyrážku,“ řekl Sir Christopher.

Bailey procítěně pokýval hlavou. „Přesně to se stalo, můj pane. Příšerná vyrážka po celé zadní části těla. Ve dne v noci jsem se škrábal od hlavy k patě.“

„To kvůli mně to nikdy nefungovalo,“ naparoval se Káně. „Protože jsem to tady vždycky rozpojil.“ Káně se přikrčil a ukázal na měděné dráty, které visely zpod stolu.

„Vidíte, Sire,“ zazubil se pan Káně, „svedu mnohem víc než jen dobře vypadat.“

„Jak se opovažujete vměšovat se do mé práce!“ zasyčel Sir Christopher přes zaťaté zuby, čímž dosáhl akorát toho, že oba hromotluci jen zesílili své sevření.

„Člověk holt musí být vynalézavý, chce-li své jméno proslavit.“

„Tak, někdo by si chtěl udělat jméno, ano? Já pro vás mám spoustu jmen už teď!“

Dětinské chování pana Káněho vystřídalo krátké hrozivé zachrčení, při kterém se mu pravá nosní dírka rozšířila natolik, že by se do ní vešla kulička hroznového vína. (Prosím, nezkoušejte si nacpat kuličku hroznového vína do nosu, skončilo by to pláčem.)

„Ano…, slyšel jsem, jakými jmény mě titulujete za mými zády. Nebo jste si snad myslel, že vás neslyším? Každopádně se zdá, že některá z těch jmen teď budou slušet vám, pane!“

Káně si zul boty, a odhalil tak svá chodidla v punčochách.

„Až se Jeho Výsost král Jiří dozví, co jsem dnes večer dokázal – že to já, William Káně, jsem vynalezl stroj, který i tu nejčernější duši dokáže očistit od všech hříchů –, odmění mě bohatstvím, které předčí i mé nejsmělejší představy. Můj portrét bude viset mezi všemi těmi ušlechtilými velikány. Budu slavný po celém impériu. Na věky věků! Teď

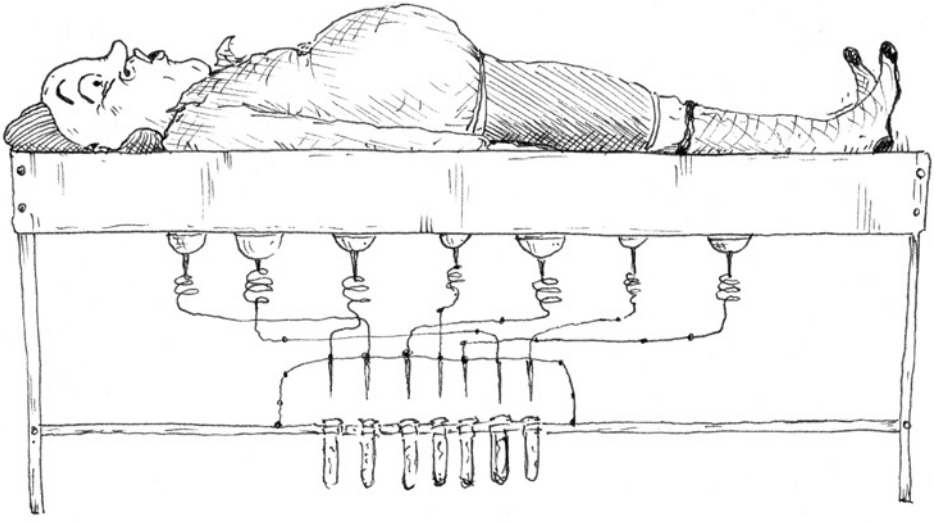

laskavě zůstaňte tiše, zatímco budu provádět extrakci, v opačném případě mí muži vám oběma poněkud upraví ciferník."

Sir Christopher cítil, jak hromotluk utahuje sevření, a rozhodl se uposlechnout příkazu. Extraktor zapraskal, zatímco pan Káně soukal své obrovské hýždě přes kraj stolu. Pak zavřel oči a opatrně spustil záda dolů. Zalapal po dechu a oči se mu rozšířily překvapením, když se mu tisíce malinkých jehliček zabodly do kůže na zádech. Čekali

byste, že bude křičet, ale místo toho se zdálo, že si příjemně hoví a relaxuje. Jako kdyby se uvelebil na měkké matraci.

Ozvalo se silné *sssss*, asi jako když propíchnete duši kola, a stůl s extraktorem se rozechvěl. Pod ním chrastilo sedm měděných laboratorních nádobek. Těžko říct, jaké výtažky byly z pana Káněho odebírány, ale v každém případě se shromažďovaly v těchto sedmi zkumavkách. Z každé z nich se kouřilo a nakonec začaly hvízdat jako parní mašinky.

Nařizuji vám, abyste toho ihned nechal! Přibližně tato slova měl Sir Christopher na srdci i na jazyku, ale v hlavě měl ohromný přetlak a jeho zvídavost, jež chtěla rozluštit všechna tajemství vesmíru, zasypala jeho selský rozum lavinou otázek. Skutečně se schylovalo k tomu, že jeho marnivý a hloupý učeň dokáže uvést extraktor hříchů do provozu? Je možné zbavit lidskou duši všech špatností? Opravdu lze v lidských bytostech oddělit to dobré od špatného?

Syčení a chrastění extraktoru postupně doplnil další zvuk, silné dunění, jako když v dálce udeří hrom. Přicházelo z nějakého jiného místa uvnitř katedrály. Žádný z mužů v laboratoři neměl ponětí, co ten zvuk vydává, Jane to ale věděla.

Krčila se za dveřmi laboratoře a nakukovala dovnitř klíčovou dírkou, když vtom se ze zdí a zpod dveří vyřítily stovky a stovky krys a jejich mastné černé kožíšky se rozlily po podlaze jako říční proud. Jak už víte, Jane nebyla

žádný strašpytel – ale krysy? Jane krysy z duše nesnášela, a tak vyskočila nahoru na dřevěnou přepravku. Bát se však nemusela. Krysám byla ukradená. Ty zajímalo jen to, jak se co nejrychleji dostat pryč z katedrály a od extraktoru. A vy se už za chvilku dozvíte proč.

Pan Káně se vymrštil do vzduchu, jako kdyby extraktorem hříchů rázem začal procházet elektrický proud.

„Jauvajs!“ zařval a vrávoral místností, dokud se nesesunul k podlaze. V ten samý okamžik se sedm měděných nádobek umístěných pod stolem převrhlo na podlahu.

Když procesí krys přede dveřmi do laboratoře pomalu prořídlo, Jane seskočila z bedny dolů, aby se vrátila zpátky ke klíčové dírce.

Pan Káně vypadal velmi potěšeně a taky se zdálo, že sotva popadá dech.

„Jemináčku! Na okamžik jsem cítil ohromnou blaženost. Čirou sladkou blaženost. Vrátila se mi vzpomínka z dětství. Ne, bylo to něco víc než jen vzpomínka. Já jsem tam skutečně byl. Ano, seděl jsem matce na klíně, krmila mě dortem a říkala mi, jaký jsem krásný chlapec a že až vyrostu, budu slavný,“ řekl přerývaně, ačkoli všichni v místnosti viděli, že se Káně uculuje jako blázen.

„Asi nemá všech pět pohromadě, můj pane,“ zašeptal Bailey.

„Především, on nikdy neměl všech pět pohromadě,“ odtušil Sir Christopher.

„Co je tohle? Příšerky?“ šeptal pan Káně. Radost, kterou ještě před chvílí cítil, byla ta tam a v obličeji se mu nyní zračil výraz vyděšeného děcka.

„Ach, pro Boha živého. Nejsou tu ani dorty a nejsou tu ani příšery. Holomci! Pochopové! Ať jste, co jste! Odveďte toho tupce zpátky domů dřív, než začne vidět tančící víly

a prozpěvující skřítky," nařídil Sir Christopher a muži v kapucích bez váhání souhlasně přikývli. Sice to byli obyčejní kolohnáti, ale měli dost rozumu, aby věděli, kdy se přidat k vítěznému týmu.

„Příšery!" vřískal pan Káně.

Jane z jeho nářku mrzla krev v žilách a žaludek se jí scvrkl do velikosti vlašského ořechu.

„Podívejte se! Na podlaze! Tady! Fujtajbl! Nepouštějte je ke mně! Prosím! Nepouštějte je ke mně," supěl Káně. Popadl první věc, kterou měl po ruce, což byl kbelík popela vedle krbu, a mrštil s ním doprostřed místnosti. Po dopadu na kamennou podlahu to zařinčelo a místnost zahalil oblak prachu.

„Ďábel pro mě poslal své příšery!" úpěl Káně. Dopotácel se ke dveřím, rozrazil je a vyběhl z nich jako o život.

„Ihned zanechte těch nesmyslů a vraťte se zpátky!" hromoval Sir Christopher, kašlal a máchal rukou ve vzduchu, aby rozptýlil to prašné mračno.

„Co jsem to udělal?" naříkal pan Káně, zatímco uháněl chodbou, a byl by naříkal i nad dalšími věcmi, kdyby nezakopl o krysy, které se mu hemžily pod nohama.

„Ne! Stůjte! Už ani krok!" volal za ním Sir Christopher.

Ale bylo příliš pozdě. Káně se překotil směrem k balkonu, který se v katedrále rozprostíral nad hlavní lodí. Nebylo by to tak strašné, kdyby tam už bylo zábradlí, ale to tehdy ještě nedokončili. Křik, který se vydral z jeho hrdla, nebyl tak mrazivý, jako náhlé ticho po tom, co Káně dopadl na zem.

Vyděšená a prochladlá Jane se krčila u dveří. Byla by se co nejrychleji rozeběhla zpět ke kočáru, kdyby za dveřmi nezaslechla zvuk přibližujících se kroků. Sledovala, jak